

MI VAGYUNK AZ OKA!

Pecznyik Pál

Mi tettük pusztává,
a szép kies földet,
mi vagyunk oka, ha
ejtünk fájó könnyet.
Szívünk bűnre hajlott,
bűnhödnünk kell érte,
bűnben fogantattunk,
vár ránk a sír mélye!
Pedig hú Teremtőnk,
életre teremtett,
mégis, sírva hagytuk
el, az Édenkertet.
Így kétféle módon
rójuk vándorutunk,
bolygónk a Nap körül,
földön, lábon futunk.
A földre magunkkal,
mi semmit nem hozunk,
semmi nélkül jövünk,
üresen távozzunk.
Dolgozunk föld felett,
nyugszunk majd föld alatt,
élőn a föld felett,
holtan a föld alatt.
Bűnre hajló szívvel,
bűnre hajt a vérünk
akkor sem hagy nyugtot,
ha aludni térünk.
De mégse bánkódjunk,
ha bűnvallást teszünk,
Megváltónk megbocsát,
s Vele: mennyben leszünk!
Elvette a rosszat,
a jót, nekünk adta,
számunkra a mennyet,
újra megnyitotta!

Pecznyik Pál
Celldömölk
2008. XII. 8.